

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεύοντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σερποῦλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (3^{ος} περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Τὸ δωμάτιον, ἔνθα διεδραματίζετο ἡ θλιβερά αὕτη σκηνή, ἦτο σχεδὸν γυμνόν.

Αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς ἦσαν ἐκ βαθυχρόου ἐλάτης, ὡς ἐπίσης τὸ σκνίδωμα τοῦ ἐδάφους.

Ὀλίγα πενιχρὰ ἐπιπλα μόνον ἐκόσμουσαν αὐτὰ, καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐσταυρωμένος ἐκ δέρματος ἐπὶ μαύρου ξυλίνου σταυροῦ κρεμᾶμενος, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνοιχτὸν χρῶμα τοῦ τοίχου.

Οἱ Σουβραὶ ἦσαν εὐσεβεῖς.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς κελίου μοναχοῦ.

Ἡ πριγκιπέσσα ἴστατο ὀρθίᾳ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ λευκότης τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἔλαμπεν ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ δωματίου ἐκείνου, τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ ἐνὸς μόνου κηρίου.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἦτο εἰς ἄκρον καταβεβλημένος.

Ὁ ἐξάδελφός του ἔρριψε περὶ αὐτὸν βλέμμα ἐπιθανάτιον καὶ παρετήρησε τὴν Βάνδαν, ἥτις πρίεμενεν ἵνα ἴδῃ ἂν ἡ χρῆσις τῆς διανοίας του ἐπανήρχετο.

Τότε ἐνεθυμήθη πάντα καὶ τὸ πᾶν ἠνώνησε.

— Μὲ βλέπεις καὶ μὲ ἀκούεις, Ὀλιβίερε; εἶπεν αὕτη.

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς :

— Ναί.

— Μετὰ μίαν στιγμὴν θ' ἀποθάνης, ἐπανάλαβεν ἡ Βάνδα κύπτουσα ἄνωθεν αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι ζητοῦν νὰ σὲ ἀπατήσωσι, διότι βεβαίως δὲν σὲ μισοῦν ἀρκούντως, ἀφοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τοῖς διαφύγῃς. Ἐγὼ θὰ σοὶ ἐνέπηγον τὸ ἐγχειρίδιον διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς ἐν μέσῃ ὁδῷ μᾶλλον παρὰ νὰ σὲ ἀρήσω ζῶντα.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπῆντησε καὶ προσεπάθησε νὰ στραφῇ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτησε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Μὲ κατέστρεψες διὰ τοῦ κατηραμένου ἔρωτός σου. Ἄγνοῶ τί μὲ ὤθησε νὰ σ' ἀγαπήσω, διότι εἶσαι σκεπτικιστὴς καὶ ἄνευ νόμου, ἀξιομίσητος μάλιστα διὰ τὰς ἀτιμίας καὶ τὰ ψεῦδη σου, ἀλλ' ἡμὴν ἄφρων ὡς εἰ κατέπιον φίλτρον τι. Μεταξὺ τῶσων ἀνδρῶν, μόνος σὺ ἐπροξένης παλμοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Οἱ ἄλλοι δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρχον. Ὑπετάγην ὡς δούλη εἰς τὰς θελήσεις σου· ἐὰν μὲ διέταττες νὰ κτυπήσω τὴν μητέρα μου ἤθελον ὑπακούσει. Εἶνε παράδοξον τοῦτο· ἀλήθεια; καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀληθές. Πρὶν σὲ γνωρίσω ὁ βίος μου ἔρρεε λαμπρὸς καὶ εὐδαίμων. Δὲν ἠγάπων τὸν πρίγκηπα, ἀλλὰ τὸν ἐξετίμων. Μὲ εἶχε πληρώσει εὐεργεσιῶν. Εἰς αὐτὸν ὤφειλα τὰ πάντα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν, διότι ἄνευ αὐτοῦ ἐν μόνον μέσον μοὶ ἔμενεν ὅπως ἀποφύγω νὰ πωλήσω τὸ σῶμά μου, ἐν ἐσχάτῃ ταπεινώσει, νὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμὸν ἢ νὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου μόνη. Καὶ τὸν ἐφόνευσα χάριν σοῦ, διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ νὰ μὴ σ' ἐγκαταλείψω ποτέ.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε κραυγὴν παραπύνου καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐζήτηε ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἔκακε τὸν λάρυγγά του.

— Φαρμακεύτρια! ἐψιθύρισεν.

— Ὁρθῶς λέγεις. Φαρμακεύτρια! Τὸ δηλητήριον, τὸ ὅποιον διατρέχει εἰς τὰς φλέβας σου, ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του. Αὐτὸ θὰ σὲ ρίψῃ εἰς τὸν λάκκον, εἰς ὃν ἐρρίφθη ὁ πρίγκηψ, ὁ σύζυγος καὶ εὐεργέτης μου,

ὅπως καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ γλυκεῖα, ἡ τόσον ἀθώα καὶ τόσον ἀγγελικὴ ἐν τῇ ἀγαθότητί της, τὴν ὅποιαν ἐφόνευσαν ἐπίσης κατὰ διαταγὴν σου. Ἐγνώριζες ποῖον ὅπλον ἐκράτουν εἰς χεῖράς! καθῶς καὶ τὴν ἀδυναμίαν τὴν παραφορὰν μου, τὴν ὅποιαν μοὶ ἐνέπνεες μὲ τὸν ψεῦδη καὶ ἀποτρόπαιον ἔρωτά σου!

»Εἶχες ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας σου καὶ μετεχειρίσθης ἐμέ, ὅπως θραύσης τὰ δεσμά σου διὰ τῶν χειρῶν μου. Σοὶ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερίαν ὅπως μὲ ἀπατήσης. Ἦσο τῇ ἀληθείᾳ πολὺ αὐθάδης! Ἐπίστευες λοιπὸν ὅτι ἤθελον σὲ ἀφίσει ἀτιμώρητον; Ἄλλοι σὲ καταδιώκουν μανιώδεις, διότι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ὑπῆρχεν εἰς δολοφόνος καὶ ὅπως ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον ἐνὸς ἀγγέλου· ἀλλὰ τὸ μῖσός των δὲν συγκρίνεται πρὸς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἐπερίμενα ἄγρυπνος. Τυφλὸς καὶ μωρὸς ὁ ἀνὴρ, ὅστις πιστεύει, ὅτι γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῆς καὶ καταφρονηθεῖσα δι' ἄλλην ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ἀπωλέσθη καὶ ἡ τιμὰς θῆ, θὰ καταπῇ τὴν προσβολὴν καὶ δὲν θὰ κτυπήσῃ.

»Ἐγὼ θὰ ἐθυσίαζα τὸ πᾶν ὅπως ἐκδικηθῶ, περιουσίαν, τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη. Ἀ! ἠγάπας τὴν χωρικὴν ἐκείνην, ἐνῶ ἐγὼ διέπραττον ἐγκλήματα πρὸς χάριν σου! Ἀ! ἤθελες νὰ τὴν νυμφευθῇς καὶ τῇ ὑπέσχεσο τὸ ὄνομά σου, ὡς τὸ ὑπέσχεσο καὶ εἰς ἐμέ! Μεταξὺ τῆς πριγκιπέσσης Καβάλλ, τῆς ἴσης πρὸς τοὺς Βοργίους καὶ τοὺς Βολόντας, καὶ ἀπλῆς κόρης, χωρὶς ὄνομα καὶ κοινωνικὴν θέσιν, ἐξέλεξας τὴν τελευταίαν, καὶ ἐνόμιζες ὅτι θὰ τὸ ὑπέφερον καὶ θ' ἀπεσυρόμενη εἰς τὰ βάθη τῆς Πολωνίας, ὅπως κρύψω τὸ αἷσχος μου καὶ κλαύσω τὴν ἐγκατάλειψίν μου, ὡς γυνὴ οὐτιδανὴ καὶ ἀφιλότιμος;

— Διψῶ, ἐτραύλισεν ὁ μαρκήσιος.

— Αἶ, ὑπόφερε ὀλίγον· δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Μήπως οἱ ἄλλοι δὲν ὑπέφερον ὅπως σὺ; Αἱ στιγμαὶ σου εἶναι μεμετρημένοι. Καὶ δὲν θὰ ἐπανίδῃς πλέον τὴν μαρκησίαν αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς σου, αὐτὴν τὴν Σολάνζην, ἥτις οὐδέποτε σὲ ἠγάπησεν, ἥτις σὲ μισεῖ καὶ ἀγαπᾷ ἄλλον. Καὶ αὕτη ἐπίσης θ' ἀνακτήσῃ καὶ θὰ χερῇ τὴν ἐλευθερίαν, ἥτις θὰ τῇ ἀποδοθῇ παρ' ἐμοῦ, παρ' ἐμοῦ πάντοτε!

Ὁ Ὀλιβίερος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐταράχθη ὑπὸ σπασμοῦ.

— Ὑδωρ δόσατέ μου, χάριν οἴκτου, παρεκάλει.

Ἡ πριγκιπέσσα ὕψωσε τοὺς ὠρκαίους αὐτῆς ὤμους καὶ στραφεῖσα ἀνεζήτηε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ δωματίῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δι' ἀπέλπιστος προσπαθείας ὁ μαρκήσιος ἐβύθισε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, ὃν ἔφερον εἰσέτι.

Ὅταν ἡ πριγκιπέσσα ἐπέστρεψε παρὰ τῷ θνήσκοντι κρατοῦσα ποτήριον ὕδατος, ὁ βραχίον τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἡ φρίσσουσα καὶ πυρέσσουσα χεὶρ του ἐκράτει ἀντικειμένον τι, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα συνεχέετο μὲ

τὸ τεφρόχρουν χρώμα τῶν καλυμμάτων τῆς κλίνης.

Ἐκεῖνη ἔκυψεν ἐπ' αὐτοῦ καρδακοῦσα τὴν τελευταίαν στιγμήν του καὶ οἶονεῖ θέλουσα νὰ περισυλλέξῃ τὴν ὑστάτην πνοήν του.

Τὸ δηλητήριο ἔφερε τὰ ἀποτελέσματά του, πρὸς στιγμήν ἀποσοβηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδότου.

Ὁ μαρκήσιος ἐφαίνετο ὡς μεθύων ὑπὸ ὀπίου, καὶ ὑπνώττων, ὡς οἱ λαμβάνοντες χλωροφόρμιον.

Καὶ ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ διὰ τελευταίαν φοράν, διὰ τῶν ὑελαδῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν καλλιτεχνικὸν τράχηλον τῆς ἐρωμένης του, λευκὸν καὶ εὐκίνητον ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου, καὶ τὰ πορφυρὰ χεῖλη, ἅτινα τσακίς τῷ ἐμειδίασαν ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ ἔρωτος, ὅστις κατεκρίνευ τὴν ψυχὴν της.

Ἡ Βάνδα ἐπλησίασε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του.

— Πίε λοιπόν, τῷ εἶπε, ρίπτουσα τελευταῖον καὶ μισητὸν σαρκασμὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωνίᾳ του. Ἄν καὶ εἶναι πολὺ ὀλίγον διὰ τὴν φλόγα, ἥτις σὲ κατατρῶγει, καὶ χαῖρε.

Ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θνήσκοντος ἐξέπεμψε τελευταίαν ἀναλαμπήν, ὁμοίαν πρὸς τὸν τελευταῖον σπινθῆρα ἀνθρακος μεταβληθέντος εἰς τέφραν.

Ἡ Βάνδα ἔσχεν οἶονεῖ συναίσθησιν κινδύνου τινός καὶ ὀπισθοδρόμησεν ἀποτόμως.

Εἶδε τὸ θυμὸς της ὑψοῦν τὴν χεῖρα, καὶ ἐγειρόμενον διὰ τελευταίου ἀγῶνος καὶ τῆς ὀλίγης ἔτι ζωῆς, ἥτις τῷ ἀπέμενεν.

Συγχρόνως ἤκουσε ξηρόν τινα ἦχον.

Εἶτα τὸν κρότον πυροβολισμοῦ. Καὶ πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐντὸς δευτερολέπτου, ταχέως ὡς ἀστραπῇ.

Ὅταν ὁ φὸν Γκέμπεν καὶ ὁ Ἰωσήφ τρομάξαντες ὤρμησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀφῆκαν φωνὴν τρόμου.

Κτυπηθεῖσα ὑπὸ σφαίρας, ἥτις τῆς διέπερασεν τὸ στήθος, ἡ Πολωνὶς ἔκειτο ὑπὲρ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ μαρκήσιος ἔρεγγεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ταρασσόμενος ὑπὸ σπασμοῦ ἀγωνιώσης ψυχῆς καὶ ἀποσπωμένης ἐκ τοῦ περιβλήματος τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν φθοράν.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ, ἐξηντηγμένος ὑπὸ τῆς ἀπώλειας τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς του ἔκειτο ἀψυχὸς τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστηριγμένην ἐπὶ τινος τραπέζης.

Ἡ Βάνδα οὔτε τὸν καιρὸν νὰ παραπονεθῇ ἔσχεν.

Καὶ θὰ ἐξέπνευε συγχρόνως μὲ τὰ τοῦ συνενόχου της.

Ἡ οὐρανία Δικαιοσύνη ἐτιμῶρει τὸν ἕνα διὰ τοῦ ἑτέρου.

Ἐν τούτοις ἡ Βάνδα ἀνέπνευεν εἰσέτι.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἐκράτει μὲ τοὺς συνεσφιγμένους δακτύλους του τὸ ὄπλον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν αἱματηρὰν ἐκτέλει.

Ἦτο πιστόλιον μονόκανον φιλοκάλως

τεχνουργημένον, καὶ περιβεβλημένον χρυσῷ, ἐπὶ τῆς ἀκτιρίδος τοῦ ὀποίου ἀνεγινώσκετο τὸ ὄνομα τοῦ διασῆμου ὀπλοποιοῦ Λέοντος Ἀρδί εἰς Μιλάνον.

Ἡ πριγκιπέσσα τὸ εἶχε δωρήσει αὐτῷ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπαισιῶν ἐρώτων των.

Ὅταν ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ἡμίσειαν μετὰ ταῦτα ὥραν, εὗρέθη εἰς ἕτερον τοῦ ξενῶνος δωμάτιον, ὅμοιον σχεδὸν πρὸς ἐκεῖνο, εἰς δὲ ἐξετελέσθη πρὸ μικροῦ ἢ τελευταία πρᾶξις τοῦ δράματος.

Ὁ πιστὸς αὐτῷ Λαβριζὲ ἠγγρύπνει πρὸ αὐτῷ, περιποιούμενος τὰς πληγὰς του διὰ τῆς ἀρχαίας τοῦ κυναγωγοῦ πείρας, ὡς ἐθισμένου εἰς τὰ τῆς θήρας συμβάντα, ἅτινα εἰσὶν ἐνίοτε σπουδαῖα εἰς τὰ δάση τοῦ Μορβάν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κύριέ μου, ἔλεγεν, ἕνα μικρὸ γκριτζάνισμα εἰς τὸ κρέας, μία τρυπίτσα ἴσα μὲ τὸ δάκτυλό μου. Τὸ κόκκαλο δὲν ἐπειράχθη· δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ χειροῦργο· αὐτὰ τὰ ἔξυρμε.

Ὁ,τι ὁ ἀγαθὸς Λαβριζὲ ἐγνώριζε καλῶς, ἦτο νὰ ράπτῃ τοὺς κύνας του ὅταν τὰ γενναῖα ζῶα ἐπληγώνοντο παλαιόντα μὲ τοὺς ἀγριοχοῖρους.

Ὁ κόμης μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῆς μεταξὺ τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ τῆς Πολωνίδος σκηνῆς ἐγνώριζε, διότι κατόπιν αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον.

Τὸ τραγικὸν τέλος τῆς Βάνδας, δὲν τὸ ἐγνώριζε.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος; ἠρώτησεν.

— Ἀπέθανε, κύριε.

— Ἡ πριγκιπέσσα;

— Ζῇ ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ πράγματι, ἡ γυνή, ἥτις ἐνέπνευσε τόσα πάθη, καὶ ἤκουσε κατὰ τὴν διάβασιν της τόσῳ κολακευτικούς ψιθυρισμούς, ἔκειτο ἐπὶ πενίχρῳ τοῦ ξενῶνος κλίνης, ἀσθμαίνουσα καὶ ἀσφυκτιῶσα ὑπὸ τοῦ ἐξερχομένου αἵματος, ὅπερ τὴν ἔπνιγε.

Παρ' αὐτῇ ὁ φὸν Γκέμπεν, ὁ θαυμαστής της, συντετριμμένος ὑπὸ τοῦ νέου τούτου κεραυνοῦ, τὴν χεῖρα τῆς πληγωθεῖσης κρατῶν ἐν ἀγωνίᾳ ἀδυνάτῃ νὰ περιγραφῇ, ἀνέμενε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θ' ἀνέδιδε τὴν τελευταίαν πνοήν της.

Ὁ ἀξιώτιμος Ἰωσήφ, καταβεβλημένος ἐντελῶς, ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα πλοῦτου σὺν τῇ ζωῇ της κυρίας του.

Ἐφαίνετο εἰς ἄκρον ἀπηλπισμένος καὶ πρέπει νὰ εἰπῶμεν πρὸς τιμὴν του, ὅτι τὸ συμφέρον δὲν ἦτο ἡ μόνη ἀφορμὴ τῆς θλίψεως του διὰ τὴν καταστροφὴν ἐκεῖνην.

Ὁ Ἰωσήφ ἐδείκνυν ἀφοσίωσιν ἀπεριόριστον πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν — τὴν ἡγάπα ὡς ὁ κύων ἀγαπᾷ τὴν περιποιουμένην αὐτὸν χεῖρα. Ὡς τόσοι ἄλλοι ὑφίστατο καὶ αὐτὸς τὸ θέλητρον τῆς ἀλαζῶνος ἐκεῖνης καλλονῆς, τοῦ λαμπροῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀπεριόριστου νοημοσύνης, εἰς ἣν οὐδὲν διέφευγε, καὶ ἥτις ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῇ ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου, ἵνα προσβληθῇ καὶ κτυπηθῇ τόσῳ ἀπροσδοκῆτως.

Ἐπὶ μίαν στιγμήν συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν.

Ἀρκετὸν αἷμα, ἐξελθὼν τοῦ στόματός της, ἠλάφρυνε τὸ στήθος της.

Ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πᾶρυτα ἡ διάνοιά της ἐνεψυχώθη πρὸς στιγμήν.

Ἐνεθυμήθη τὰ διατρέξαντα καὶ ἡννόησε τὰ πάντα, ὡς εἰ ἦτο ἐντελῶς ὑγιής.

Ὁ στρατηγός, ἐπὶ νεύματι αὐτῆς, ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς αὐτὴν της.

— Ἐκεῖνος; τὸν ἠρώτησε δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς.

— Ἐτελείωσεν.

— Μαζὺ τότε! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνη. Καὶ ἀστραπῇ χαρὰς διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν της.

Καὶ ἰδοῦσα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου τὴν θυγατέρα τῶν Σερβῶ, γονυπετὴ καὶ προσευχομένην, ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ δι' ἀκατανόητου σχεδὸν νεύματος, ὅπερ ὅμως ἐκεῖνος ἡννόησεν.

Ὅπως καὶ ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ, ἠθέλησε καὶ αὕτη νὰ καταναλώσῃ τὰς ὀλίγας στιγμὰς, αἵτινες τῇ ἔμενον, ὅπως χαράξῃ ὀλίγας γραμμὰς.

Οἱ Σερβοὶ ἔλαβον τὴν ὑποσχεθεῖσαν ποσότητα.

Ἐδωσεν εἰς τὸν πιστὸν αὐτῆς Ἰωσήφ ἀρκετὰ καλὸν χρηματικὸν ποσόν, πάντες δὲ οἱ ὑπηρεταὶ αὐτῆς ἔλαβον εἰσόδημα ἀρκετόν, ὅπως ζήσωσιν ἀνέτως.

Καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ταφῇ ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου ἐφ' οὗ ἐξέπνευσεν.

Πάντα ταῦτα ἐγράφησαν βραχέως, ἀλλὰ κατὰ τύπους μὴ δυναμένους νὰ προσβληθῶσι.

Καὶ κατόπιν ἐσβέσθη ἡ ἥεμα, χωρὶς νὰ προφέρῃ παράπονον, χωρὶς νὰ τῆς λείψῃ ἡ διακρίνουσα αὐτὴν ἀνδρεία, σχεδὸν μειδιῶσα, μὲ τὸ θάρρος, τὸ ὅποιον μετεχειρίζετο πάντοτε εἰς πᾶσαν πρᾶξιν της.

Ἡ ἐν τῇ ζωῇ ἐπάνοδος αὐτῆς δὲν διήρκεσε πλέον τῶν εἴκοσι λεπτῶν, ἀλλὰ τῇ ἤρκεσεν ὅπως κανονίσῃ τοὺς μετὰ τῶν ἀνθρώπων λογαριασμοὺς αὐτῆς.

Καὶ ἀπώλετο οὕτως γυνὴ ἐξαισίας καλλονῆς καὶ ὑπερόχου χαρακτήρος, ἥς ἔρως ἀνάξιος αὐτῆς κατέστρεψε τὰς ἀρετὰς καὶ διήγειρε τὰ ἄγρια ἔνστικτα καὶ τοὺς βανδαλισμοὺς βαρβαρίου φυλῆς, ἥς ὁ πολιτισμὸς δὲν ἐξηυγίνησεν εἰμὴ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον.

Ἡ θλιβερά αὕτη τραγωδία, ἥτις ἄλλοτε ἠθέλεν εἰς ἄκρον ἐξεγείρει τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, παρῆλθεν ἀπαρατήρητος, καθ' ἣν ἐποχὴν ἕκαστος ἡσυχολεῖτο εἰς τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος του Γαλλίας, ἅτινα ἦσαν φοβερώτερα τῶν οἰκογενειακῶν δεινῶν.

Αἱ ἐφημερίδες, ὅσαι ἐξηκολούθουν ἐκδιδόμεναι, ἔγραφον μόνον περὶ τῆς πολιτικῆς τῶν Παρισίων, τῶν μαχῶν, αἵτινες πανταχοῦ συνήπτοντο καὶ τῆς τυραννικῆς καὶ ἐπαχθοῦς ἀπαιτήσεως ἐχθροῦ βαρβαρίου, θέλοντος νὰ γυμνώσῃ μέγα ἔθνος τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ του, ὁμοίου πρὸς τ' ἀρπακτικὰ ἐκεῖνα ὄρνεα, ἅτινα κατατρῶγουσι τὴν ἡττηθεῖσαν λαίαν αὐτῶν.

Οἱ Σουβραὶ κατέπνιξαν ὅσον ἡδύναντο

τὸν θόρυβον, τὸν ὅποιον παρήγαγεν ὁ διπλοῦς ἐκεῖνος φόνος.

Ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα ὡς μόνους κληρονόμους τῆς ἀφῆκε τοὺς ἀνεψιούς τοῦ συζύγου τῆς, οἵτινες ἔλαβον μετὰ τὸν θάνατόν τῆς τὴν περιουσίαν τοῦ θεοῦ των.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναὶ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ πάντων τῶν φίλων καὶ γνωρίμων αὐτοῦ.

Ἐκ συμφώνου αἱ δύο οἰκογένειαι ἡγόρασαν εὐρύχωρον γήπεδον ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου ἐνθα ὁ διπλοῦς οὗτος φόνος ἐξετελέσθη.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν ἀνήγειρον ἐπ' αὐτοῦ μνημεῖον, ὅπερ ἐπὶ αἰῶνας διατηρηθήσεται.

Συνίστατο ἐκ δύο στηλῶν, ἐκ μέλανος μαρμάρου, πρὸ τῶν βάθρων τῶν ὁποίων κεῖνται δύο κολοσσιαῖοι κάλπαι συντετριμμέναι.

Ἐπὶ τῶν στηλῶν ἀνεγίνωσκοντο δύο ὀνόματα :

Βάνδα Μπρασὶ πριγκιπέσσα Καθάλη καὶ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναὶ Κουλάντζ.

καὶ ἡ χρονολογία :

7 Δεκεμβρίου 1870.

καὶ κάτωθεν τούτων μόνη ἡ λέξις :

Εἰρήνη !

Ἐκεῖ ἀναπύονται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωριζόμενοι μόνον ἀπὸ τοὺς μαρμαρίνους θηρεοὺς τῶν τάφων των, τὰ δύο ταῦτα ἐκλεκτὰ ὄντα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ πράξωσι τόσας ἀγαθοεργίας, καὶ ἐν τούτοις ἐπροξένησαν τόσας συμφοράς.

Οἱ Σερβοὶ πλουτίσαντες ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τῶν Σουβραὶ καὶ τοῦ πρίγκιπος Πεζάρου Καθάλη, κληρονόμου τῶν τίτλων καὶ τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ θεοῦ του, κατεστάθησαν οἱ φύλακες τῶν δύο ἐκείνων τάφων.

Ὁ διαβάτης, ὅστις διέρχεται τὰς σιωπηλὰς ἐκείνας κορυφὰς, ἐνθα μόνον αἱ κραυγαὶ τῶν ἀετῶν καὶ ὁ θόρυβος τῶν πηγῶν, αἵτινες χύνουσι τὰ ὕδατά των εἰς τοὺς καταρράκτας, εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ τὰς φάραγγας, αἵτινες βαθμυδὸν κατέρχονται μέχρι τῶν πεδιάδων τῆς Ἑλβετίας, ὀλίγας ἐκατοντάδας μέτρων μακρυνόμενος τοῦ ξενῶνος τῶν Σερβῶν, ἀνακαλύπτει τὰς στήλας ταύτας ὑπὸ συστάδα φηγῶν καὶ πευκῶν.

Οὐδὲν ταρασσεῖ τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν.

Ἡ ἐπιθυμία τῶν ἰδρυτῶν ἐκεῖ πραγματοποιεῖται.

Οἱ Σερβοὶ σιωπῶσιν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ συμβάντος, οὐ ὑπῆρξαν μάρτυρες, ἡ δὲ ὑπόληψις τῶν δύο ἀριστοκρατικῶν ἐκείνων οἰκογενειῶν δὲν ἐξετέθη, διότι οὐδεὶς ἐν τῇ τόπῳ ἔμαθε τὰ συμβάντα τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ, ἀφοῦ ἐνεταφίασεν ἐπιμελῶς τὴν πριγκιπέσσαν καὶ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναὶ εἰς τὸ κοιμητήριον χωρίου τινός, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένου, ἐπανήρχετο ἐξηγνημένος ἔτι ἐκ τῆς πληγῆς του εἰς Σεβὰν καὶ ἀνήγγελλεν εἰς τὴν Σολάνζην, ὅπως

καὶ ἡ Καταλίνα, κατὰ τὴν νύκτα τῆς διαρρήξεως τοῦ περιφράγματος τῆς λίμνης, ἀλλ' ἀληθῶς ἦδη :

— Εἰσαι χήρα !

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔπεσε λιποθύμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός τῆς.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

*K.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ὁ δὸν Λουδοβίκος συνέλεξε τὰ χρήματα μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἀπαθῶς.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, ὁ κόμης εἶπε :

— Παπᾶ, πρέπει νὰ παίζωμεν καὶ τὸ τελευταῖον τὴν ἀντίτισιν (revanche).

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην.

— Νομίζω ὅτι μετὰξὺ εὐγενῶν ! . . .

— Ἀλλὰ τοιουτοτρόπως τὸ παιγνίδιον δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ ! παρετήρησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἀποφύγωμεν πλέον αὐτὸν τὸν κόπον τοῦ παιγνιδίου.

— Θὰ παίζωμεν τὴν ἀντίτισιν, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης μὴ προσέχων εἰς δικαιολογήσεις.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, θέλω νὰ ἦμαι γενναῖόφρων.

Ὁ κόμης ἔλαβεν ἐκ νέου τὰ χαρτιά, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ παίξῃ.

— Σταθῆτε ὅμως, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἃς ἐξηγηθῶμεν πρότερον. Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα τοῦ νέου ταμείου σας ;

Ὁ κόμης ἔμεινε τεθορυβημένος.

— Δὲν ἔχω μαζί μου χρήματα, ἀπήντησεν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ βασισηθῆτε ἐπὶ τοῦ λόγου μου.

Τότε ὁ δὸν Λουδοβίκος διὰ σοβαροῦ καὶ ἡσύχου τόνου εἶπεν :

— Κύριε κόμη, δὲν ἤθελον θεωρῆσαι ἀνοίκειον νὰ βασισθῶ ἐπὶ λόγου ἐνὸς εὐπατρίδου, καὶ νὰ γίνω πιστωτὴς ὑμῶν, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ χάσω τὴν φιλίαν σας, ἣν σχεδὸν ἦδη ἀπέκτησα. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου εἶδον σήμερον τὴν πρωίαν τὴν σκληρότητα μεθ' ἧς προσηνέχθητε πρὸς τινὰς φίλους μου, πιστωτάς σας, δὲν θέλω νὰ γίνω καὶ ἐγὼ αἷτιος, ὅπως ὑποπέσητε καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔγκλημα. Ἄλλο δὲν μοῦ ἔλειπε, παρὰ νὰ προκαλέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος κατ' ἐμοῦ τὴν ὀργήν σας, δανείζων ὑμῖν χρήματα, τὰ ὅποια δὲν ἠθέλετε μοὶ ἀποδώσει, ὅπως δὲν ἀπεδώκατε ἐμῇ δι' ὕβρεων καὶ ἐκείνα, τὰ ὅποια ὀφείλετε πρὸς τὴν Πεπίτα Χιμένες.

Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τὸ γεγονὸς ἦν ἀληθές, ἡ προσβολὴ ὑπῆρξε βαρυτέρη. Ὁ κόμης ἐγένετο πελιδνὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, ἡγέρθη ἀμέσως, ἔτοιμος νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ σπουδαστοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης :

— Ψεῦδεςαι, συκοφάντα ! Τώρα θὰ σὲ ξεσχίσω μετὰ τὰς χεῖράς μου, οὐδὲ τῆς μεγάλης...

Ἡ τελευταία αὕτη ὕβρις, ἥτις ἀνεμίμησεν εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον τὸ ἀθέμιτον τῆς γεννήσεώς του, καὶ προσέβαλλε τὴν τιμὴν προσώπου, οὐτινος ἡ ἀνάμνησις τῇ ἦτο προσφιλεστάτη καὶ σεβαστή, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκφωνηθῇ, δὲν ἐπρόφθασε νὰ πλήξῃ ἀκεραία τὴν ἀκοήν του.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὑπεράνω τῆς τραπέζης, ἥτις εὐρίσκετο μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος, μετὰ καταπληκτικῆς εὐκινησίας καὶ μετὰ δυνάμεως καὶ δεξιότητος, ἀνύψωσε τὴν δεξιὰν ὠπλισμένην διὰ ραβδίου εὐκάμπτου καὶ κατέφερε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ κόμητος, κτύπημα ἰσχυρόν, ὅπερ παρήγαγεν ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ μέλαινα σμῶδιγγα.

Αἱ ὕβρεις κατέπαυσαν ἀμέσως. Ὅταν αἱ χεῖρες ἐνεργοῦν αἱ γλῶσσαι σιωπαῖνουν συνήθως. Ὁ κόμης ὤρμησε κατὰ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ὅπως τὸν κατακερματίσῃ, ἐὰν ἠδύνατο. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν ἤδη ἀλλάξῃ ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκείνης, καὶ ἦτο ὑπὲρ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ὁ Ἰλαρχος, ὁ ἱατρός, καὶ αὐτὸς ὁ Κουρρίτος ζωηρότερον ἦδη, συνεκράτησαν δὲ τὸν κόμητα, ὅστις συνεταρσάσσετο βιαίως καὶ ἐπάλαιε μανιωδῶς ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῶν.

— Ἀφήσατέ με ἐλεύθερον, ἀφήσατέ με ἐλεύθερον, ἀφήσατέ με νὰ τὸν φονεύσω, ἔλεγεν.

— Ἐγὼ δὲν προσπαθῶ νὰ ἀποτρέψω μίαν μονομαχίαν μετὰξὺ ὑμῶν, εἶπεν ὁ Ἰλαρχος, ἡ μονομαχία εἶνε ἀναπόφευκτος. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μὴ παλεύετε ὡς δύο χειρώναντες. Θὰ προσεβαλλόμεν ἐὰν ἤθελον παρασταθῇ ὡς μάρτυς εἰς τοιαύτην πάλην.

— Φέρετε ὅπλα, εἶπεν ὁ κόμης. Δὲν θέλω νὰ ἀργήσω οὔτε μίαν στιγμὴν . . . εἰς ἔργον ! . . . Ἐδῶ !

— Θέλετε μετὰ τὸ ξίφος ; εἶπεν ὁ Ἰλαρχος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος.

— Φέρετε τὰ ξίφη, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἀπαντες ὠμίλουν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅπως μὴ ἀκουσθῶσιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὑπῆρξαν τῆς λέσχης, αἵτινες ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ἐδρῶν, ἐν τῇ μαγειρείῳ ἢ τῇ αὐλῇ, ἀφουπνίσθησαν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος προσέλαβεν ὡς μάρτυρας τὸν Ἰλαρχον καὶ τὸν Κουρρίτον. Ὁ κόμης τοὺς δύο ξένους. Ὁ ἱατρός περιωρίσθη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐπιστήμης του, καὶ ἀνύψωσε τὴν σημαίαν τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ. Ἦτο ἀκόμη νύξ. Ὡς πεδίον τῆς μάχης ὠρίσθη ἡ αἰθουσα ἐκείνη, κλειομένων πρότερον τῶν θυρῶν.

Ὁ Ἰλαρχος ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπως φέρῃ τὰ ξίφη, ἅτινα καὶ μετ' ὀλίγον μετέφερε, κεκρυμμένα ὑπὸ τὸν μανδύαν του, ὃν πρὸς τοῦτο ἐφόρεσε.

Γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παλαίσει μεθ' ὀπλων. Εὐτυχῶς, οὐδ' ὁ κόμης ἦτο λίαν ἐπιδέξιος εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἂν καὶ οὐδέποτε εἶχε σπουδάσει θεολογίαν, οὐδ' ἐσκέφθη νὰ γίνῃ κληρικός.